

हसायला शिकलेला मुलगा

एक बौद्धिक विराम

माझा पहिला मुखवटा खोटेपणा म्हणून आला नाही.

तो हास्य म्हणून आला.

कोणीही मला बसवून म्हटले नाही, “तू कोण आहेस ते लपव.”

मुलांना इतक्या थेट सूचना क्वचितच मिळतात. धडे मान्यतेच्या वेशात येतात. एक नजर. एक मान डोलावणे. योग्य वागलात की नाहीसे होणारे एक मौन.

मी लवकरच शिकलो की मी हसलो की लोक निवांत होत.

मोठी माणसे कमी काळजीत दिसत.

खोल्या अधिक शांत होत.

ताण सैल होई.

मला एका विचित्र प्रकारच्या शक्तीचा शोध लागला. ताकदीची शक्ती नव्हे. अधिकाराची शक्ती नव्हे. इतर लोकांचे आयुष्य सोपे करण्याची शक्ती.

सुरुवातीला ते निरागस वाटले.

रोपट्याला जसा सूर्यप्रकाश हवा असतो, तसा मुलाला सुसंवाद हवा असतो.

पण प्रत्येक देणगीची एक छुपी किंमत असते.

माझ्या भोवतालचे भावनिक हवामान मी जितके वाचायला शिकलो, तितके माझ्या स्वतःच्या हवामानाकडे माझे लक्ष कमी झाले.

इतर लोक कधी निराश आहेत ते मला कळायचे.

ते कधी रागावले आहेत ते मला कळायचे.

त्यांना कधी दिलासा हवा आहे ते मला कळायचे.

पण मला काय हवे आहे, हे विचारायला मी क्वचितच थांबलो.

जुळवून घेण्यात मी कुशल झालो.

ते कौशल्य मला खूप उपयोगी पडणार होते.

वर्षानंतर ते मला संस्कृती, देश, भाषा आणि खंड ओलांडून काम करायला मदत करणार होते.

पण व्यावसायिक संपत्ती बनण्यापूर्वी, ते फक्त जगण्याचे एक तंत्र होते.

शांतता टिकवण्याचा प्रयत्न करणारा एक मुलगा.

मुखवट्यांची समस्या ही नाही की ते इतरांना फसवतात.

समस्या ही आहे की ते काम करतात.

ते इतके चांगले काम करतात की शेवटी लोक त्या अभिनयालाच बक्षीस देऊ लागतात.

आणि एकदा अभिनयातून प्रेम, मान्यता आणि आपलेपणा मिळू लागला, की तो काढून टाकणे धोकादायक होते.

प्रेक्षक गमावण्याचा धोका असतो.

म्हणून मी हसत राहिलो.

मी आनंदी होतो म्हणून नव्हे.

तशी अपेक्षा होती म्हणून.

आणि त्या हसणाऱ्या मुलाच्या आत कुठेतरी एक प्रश्न राहत होता, जो दशकानुदशके माझा पाठलाग करणार होता:

जर प्रत्येकाला मुखवटा आवडत असेल, तर त्याखालच्या चेहऱ्याचे काय होते?

Ferdinando